

BELESZÜLETETT. EHHEZ TÁRSULT A ZENIALITÁSA ÉS A SZERENCSE. ÍGY LETT VILÁGHÍRŰ FOTÓMŰVÉSZ.

SZIPÁL MÁRTON / FOTÓMŰVÉSZ

– Hogyan kerültél kapcsolatba a fényképezéssel?

– Amikor elkezdtem tanulni a fotózást, akkor kezdtem az apámat is megutálni. Már gyerekkoromban az anatómiát tanította, ami akkor gyerekfejjel egyáltalán nem érdekelt. Apám viszont kitartó volt, minden alkalmat megragadott, hogy átadja tudását. Ő Münchenben tanult Európa egyik legjobb művészeti akadémiáján, ahol Munkácsy és Barabás is végzett.

Ráadásul reggeltől estig fültanúja voltam, ahogy az alkalmazottait szidta és okította.

Emlékszem, amikor Debrecenben bementünk az Apolló moziba, az öreg folyamatosan nyomta a szöveget nekem: „Nézd, milyen rosszul van világítva! Nézd, milyen életteli lesz az arc ettől a fénytől!” A nézők persze püsszegtek körülöttünk, nagyon idegesítő volt.

Apám még a kórbonctanra is magával cipelt csonkolt kezét fotózni. Azóta is utálom a húst.

Szóval nem volt kedvem a fotózáshoz.

– Azután mégiscsak fotóművész lettél.

– Igen, de előtte kerestem a helyem. Kipróbáltam magam más szakmákban is. Voltam banktisztviselő, biztosítási

ügynök, repülőtiszt. Azután mégis úgy döntöttem, fényképész leszek, mert pénzt kellett keresnem. Felmerült akkori kedvesemmel a házasság gondolata is, ezért komolyan kellett vennem a munkát. Így kezdtem el a portréfotózást. Megnyitottam itthon a műtermemet, és kiírtam: „színeseket ingyen fotózok”.

Kezdetől fogva saját stílusom volt. Szerintem a lényeg a geometriában rejlik. Ívek, szögek, hajlatok összhangja. Ez a művészet.

Visszanézve hálás vagyok apámnak, hogy átadta a tudását. Ma nekem is az a véleményem, hogy nagy hiba, ha nem kerül átadásra a tudás.

– Hogyan kerültél Amerikába?

– Egy haverom ötlete volt, én meg belementem. Nem hiszek a szabad akaratban. A sors irányított oda is. Nekem minden bejött, nagyon szerencsésnek érzem magam. Imási Laci haverommal kivettünk egy üzletet Los Angelesben. A kirakatba elhelyeztük a képeimet, és megnyitottunk. Egy idős mozsztár fotóját is kiraktam, mert ott is az számít, ki van a kirakatban. Azután sorra kaptam a megbízásokat. A keresetem nagy részét elbuliztam, Rolls-Royce-t vezet-

tem, Penthouse-ban laktam. Az üzletem a Sunseten volt, drága ruhákat hordtam, mindenki látta, jól menő fényképész vagyok. Így drágán is dolgoztam. Természetesen ezért a modellek profi portrét kaptak, mindenki el volt ájulva, hogy nézhet ki ilyen jól a képen? Úgy hívtak: „Martin the King.” Persze volt benne egy kis család, olyan szögből fényképeztem őket, hogy az orruk kiegyenesedett, és ha elállt a fülük, azt is megoldottam, hogy ne látszódjon a képen.

– **Most mégis itthon vagy.**

– Az üzlet jól ment. A végén viszont elterjesztették, hogy megfizethetetlen vagyok, és szinte senki nem jött. Hazajöttem 1 évre, áttestem a kisnyugdijas válságon, és örült jó bulikba csöppentem. Jól érzem magam itthon, sok barátom van, fényképezek is időnként. Egyszóval boldog vagyok, jó életem van.

martinszipal.szin haz.hu